

Гюладжията, единъ отъ шпионитѣ на властѣта и на калоферскитѣ чорбаджии, който въ сщцето врѣме служилъ и за водачъ на царскитѣ потери, сполучилъ да се вмъкне въ лагера на четата въ Стария Балканъ, и по единъ подълъ начинъ убилъ Добри войвода. Участьта на останалитѣ „другари“ ни е извѣстна: съ думи, откъснати отъ обляно въ кръвъ сърдце, Ботйовъ ни е разправи. Гледката е била неописуема. Когато Христофоръ Петковъ се научилъ за неочакваната кончина на Добри, сѣдка не го хванала на едно мѣсто. Той тичалъ изъ селото като смаянъ, съвѣтвалъ се съ приятелитѣ, какъ да се притекатъ на помощъ горѣ на Балкана, но . . . късно. Частъ отъ дружината била прѣсната, други избити изъ засада, а трета частъ, около 10-ина души, владели синджири. Тѣхъ Ботйовъ срѣцналъ да каратъ откъмъ Балкана, за тѣхъ ни повѣствува той въ познатитѣ редове. „Жално е юнакъ да падне! Тежко му, който се хване!“ Чорбаджиитѣ изиграли своята роля. Тѣ се спасили отъ единъ бичъ, който е билъ едно крило за бѣдния народъ.

Събитието подѣйствувало силно върху чувствителната душа на поета.

Той забравилъ и любовъ и майчина усмивка; — потяналъ въ мисли, той чертае нови планове противъ тиранитѣ и прѣдателитѣ. Той не губи надежда. Смъртъта на единъ революционеръ създава десетъ нови. Тиранитѣ и прѣдателитѣ правятъ всѣкога непълни своитѣ смѣтки. Тѣ мислятъ че отсѣчената глава не говори, когато смъртъта на бунтовникътъ има по-краснорѣчивъ езикъ. Убийството на единъ или десетки бунтовници не е прѣмахване на условията, които сж ги създали. Когато тиранитѣ оросяватъ земята съ човѣшка кръвъ, това ще каже, че тѣ сами торятъ почвата за по-голѣмо отмъщение. Христофоръ Петковъ не е чуждъ на тая мисль. Добри, неговитѣ другари, съ които той прѣкара 5 — 6 мѣсеца въ Калоферъ и на Мара Гидикъ, поднаха, но съмето